

ORĘDZIE FATIMSKIE A PONTYFIKAT JANA PAWŁA II

Dwudziesty wiek przyniósł Kościołowi Chrystusowemu i całej ludzkości dwa niezwykle orędzia. Pierwsze przekazane w portugalskiej Fatimie przez Najświętszą Maryję Pannę w 1917 r., drugie – miłosierdzia Bożego, objawione polskiej zakonnicy św. Faustynie Kowalskiej w latach 1931-1938. Obydwa polecały modlitwę, pokutę, odmawianie różańca, wynagradzanie Bogu za grzeszników. Wzywały do sakramentu pojednania i stałego jednoczenia się z Chrystusem w Eucharystii. Zalecały ufność wobec Miłosiernej Miłości Boga oraz pełne zawierzenie Królowi Miłosierdzia i Niepokalanemu Sercu Maryi. Te wielkie przesłanie z aprobatą przyjął i gorliwie wypełniał w czasie swego pontyfikatu Jan Paweł II.

Dzięki działaniu Ojca Świętego z krakowskich Łagiewnik jako centrum kultu miłosierdzia Bożego na ludzkość poświęconą Jezusowi Miłosiernemu płyną strumienie ożywczych łask: przebaczenia, pocieszenia, miłości i nadziei. Z Fatimy, będącej wielkim sanktuarium światowym, gdzie od 13 maja do 13 października 1917 roku (wyjątek stanowi dzień 19 sierpnia), sześciokrotnie pojawiała się Matka Boża – promieniuje kult Niepokalanego Serca Maryi i Królowej Różańca Świętego.

Obietnica

W dniu 13 lipca 1917 r. Najświętsza Maryja Panna powiedziała: *Jeśli ludzie przyjmą moje żądania, Rosja nawróci się i zapanuje pokój. Jeśli nie, rozsieje swoje błędy po całym świecie, doprowadzając do wojen i prześladowań Kościoła. Dobrzy będą umęczeni. Ojciec Święty będzie musiał dużo przecierpieć, wiele narodów zostanie zniszczonych. W końcu Moje Niepokalane Serce zatriumfuje. Ojciec Święty poświęci mi Rosję, która się nawróci i zostanie dany światu jakiś czas pokoju.*

13 października 1917 r. niewidoczna dla przybyłych na miejsce objawień 70 tysięcy osób Fatimska Pani, kończąc rozmowę, powiedziała do dzieci: *Jestem Królową Różańca Świętego. (...) Niech ludzie przestaną obrażać Boga, niech więcej nie grzeszą.* Dla potwierdzenia swojej obecności wobec zgromadzonych, dokonała cudu. Przy deszczowej pogodzie nagle na niebie pojawiło się ogniste koło słońca. Wirując w trzykrotnie powtórzonym tańcu fantastycznych światel i barwnych promieni, porażało i równocześnie zachwycało niezwykłością zachodzącego zjawiska.

Niestety, nie posłuchano ostrzeżeń Matki Bożej. Wybuchła Rewolucja Październikowa w Rosji, potem w Europie I wojna światowa, po niej dziesiątki zbrojnych konfliktów, które trwają bez końca, mnożą się i nasilają.

Nowy znak czasu

Jan Paweł II od początku swego pontyfikatu widział orędzie fatimskie jako nowy znak czasu i starał się je upowszechnić. Niesłychanym przejawem woli Bożej okazał się zamach na Jego życie, dokonana na placu św. Piotra 13 maja 1981 roku, a więc w rocznicę pierwszego nawiedzenia Fatimy przez Matkę Bożą. Zaraz po zbrodniczych strzałach Agcy, przebywając jeszcze w klinice Gemelli, Papież zapoznał się dokładnie z dokumentacją całego zagadnienia. Zrozumiał wtedy wyraźniej niż dotąd, że jedynym sposobem ocalenia od wojen i ateizmu jest nawrócenie Rosji, zgodnie z otrzymanym orędziem. Posłuszny powtarzanym podczas wszystkich sześciu objawień słowom Matki Bożej: *Odmawiajcie różaniec!* – nie przestawał wzywać do tego wiernych.

Aby spełnić wolę Matki Zbawiciela, Ojciec Święty, udając się z pielgrzymką dziękczynną do Fatimy w dniu 13 maja 1982 r. – rok po zamachu – w jedności z wszystkimi biskupami Kościoła powszechnego zawierzył ludzkość, narody całej ziemi i Rosję Niepokalanemu Sercu Maryi. Spotkał się również z s. Łucją Santos, karmelitanką, jedną spośród trojga dzieci, którym Matka Boża przekazała w Fatimie swoje orędzie, i która nadal otrzymywała nadprzyrodzone natchnienia.

Akt zawierzenia, powtórzony przez Ojca Świętego 25 marca 1984 r. i 13 maja 1991 r. – był bardzo często ponawiany we wszystkich krajach świata: indywidualnie i zbiorowo. Siostra Łucja na pytanie nuncjusza papieskiego, czy Następca św. Piotra zadośćuczynił życzeniom Chrystusowej Matki, odpowiedziała, że zawierzenie przebiegało w sposób właściwy, a „Bóg dotrzyma słowa”.

I dzieje się tak naprawdę

Od początku lat 80. XX wieku na całej ziemi zwiększyła się wyraźnie liczba wierzących. W Europie Wschodniej nastąpiły wielkie zmiany dziejowe, rozpadło się komunistyczne państwo ZSRR, a liczne narody, w tym Polska, odzyskały wolność. W Rosji wprowadzono swobody religijne, wiele osób na własne życzenie odbywa katechizację, przyjmuje chrzest i inne sakramenty święte; działają modlitewne grupy różańcowe. Szczególną czcią otacza się w tym kraju Matkę Bożą i Jej niezliczone ikony. W Moskwie odbudowano katedrę Chrystusa Króla zburzoną kiedyś z rozkazu Stalina. Odebrane kościoły oddaje się ich właścicielom. Pracują Konferencje Episkopatu – ponad dziesięciu biskupów i dwóch kardynałów, także około czterystu księży i około tysiąca sióstr zakonnych oraz instytuty świeckie; powstają parafie i seminaria duchowne. Ojciec Święty czynił wszystko, by rozwijał się dialog ekumeniczny obejmujący różne wyznania, a stosunki między Watykanem a Kościołem prawosławnym w Rosji stawały się coraz lepsze.

W maju 1990 r. Jan Paweł II przekazał jako wotum dla Muzeum Kremlowskiego poświęconą przez siebie statuetkę fatimską – Niepokalanego Serca Maryi, bardzo życzliwie przyjętą.

Prawdziwym Bożym znakiem, któremu patronował Ojciec Święty, była odbyta na przełomie 1996/1997 roku dziewięciomiesięczna peregrynacja figury Matki Bożej z Fatimy, z radością goszczoną w świątyniach katolickich i prawosławnych. Nawiedziła ona bardzo wiele miejscowości europejskich i azjatyckich na terenie dawnego ZSRR. Wielokrotnie zawierzano wtedy Bogurodzicy Rosję i całą rodzinę ludzką. Modlono się również przy Fatimskiej Pani na placu Czerwonym.

W grudniu 1998 r. mieszkańcy Moskwy i wierni wszystkich wyznań, również muzułmanie, witali ze wzruszeniem i z niezwykłą pobożnością adorowali wędrującą figurę

Maryi z Nazaretu, która przed wielkim Jubileuszem Dwutysiąclecia odwiedziła ponad dwadzieścia państw, w tym Egipt, Argentynę, Stany Zjednoczone, Francję, Niemcy, Czechy i Bałkany; w maju 1999 Jasną Górę.

Tajemnica fatimska, beatyfikacje i różaniec

Za sprawą Jana Pawła II Stolica Apostolska ujawniła utajnione dotąd fragmenty tajemnicy fatimskiej. Papież doprowadził też do beatyfikacji świątobliwego rodzeństwa fatimskich dzieci: dziesięcioletniej Hiacynty i jedenastoletniego Franciszka Marto, którym objawiała się Niepokalana, a za których przyczyną wiele osób doznało uzdrowienia i obfitych łask Bożych. Relikwie obydwójga znajdują się od dawna w bazylice w Fatimie. W roku jubileuszowym Ojciec Święty ponowił również w łączności z wszystkimi biskupami akt zawierzenia Maryi.

Na początku 25. roku swego pontyfikatu 16 października 2002 r., Ojciec Święty ogłosił list apostolski „Różaniec Maryi Dziewicy”, kreśląc w nim teologiczne studium tej ważnej modlitwy i włączając do niej pięć nowych tajemnic światła. Okres zaś do października 2003 r. ustanowił Rokiem Różańca.

Maryjny wymiar życia ucznia Chrystusowego wypowiada się w sposób szczególny poprzez takie właśnie synowskie zawierzenie względem Bogarodzicy, które ma swój początek w testamencie Odkupiciela na Golgocie. Zawierając się po synowsku Maryi, chrześcijanin – podobnie jak apostoł Jan – „przyjmuje” Matkę Chrystusa i wprowadza Ją w to wszystko, co stanowi jego własne życie wewnętrzne, ponieważ jego ludzkie i chrześcijańskie „ja”: „wziął Ją do siebie”.

*Z encykliki Jana Pawła II
„Redemptoris Mater”*

Oddany Królowej Nieba i Ziemi wielki Papież, mający w herbie słowa: *Totus Tuus*, obok nabożeństwa do miłosierdzia Bożego, które dzięki Jego zaangażowaniu ogarnęło świat – jednocześnie w pełni realizował i głosił powszechne już orędzie Niepokalanego Serca Maryi z Fatimy. Przypominał przy tym, że obietnica pokoju na ziemi jest bezwarunkowa i wymaga wielkiej współpracy ludzi dobrej woli, a zwłaszcza modlitwy i pokuty. Stanowczo podkreślał, że trzeba mocniej rozpowszechniać nabożeństwo pierwszych sobót

miesiąca, czego Maryja pragnęła. Jan Paweł II nade wszystko jednak zachęcał lud Boży do kontemplacji oraz do modlitwy różańcowej będącej, jak to napisał, „streszczeniem Ewangelii”, „modlitwą o sercu chrystoplogicznym” i szczególnie miłą Przenajświętszej Dziewicy.

*Stajemy tutaj przed Tobą,
aby zawierzyć Twojej macierzyńskiej opiece
samych siebie, Kościół i cały świat.
Proś za nami Twego umiłowanego Syna,
aby udzielił nam obficie Ducha Świętego,
Ducha Prawdy, który jest źródłem życia.
Przyjmij Go dla nas i z nami,
jak w pierwotnej wspólnocie jerozolimskiej,
zgromadzonej wokół Ciebie
w dniu Pięćdziesiątnicy (por. Dz 1, 14)
Niech Duch otworzy serca na sprawiedliwość i miłość,
niech prowadzi ludzi i narody
ku wzajemnemu zrozumieniu
i wzbudza w nich stanowczą wolę pokoju.
Zawierzamy Ci wszystkich ludzi,
poczynając od najsłabszych:
dzieci, które jeszcze nie przyszły na świat,
oraz te, które narodziły się pośród ubóstwa i cierpienia,
młodych poszukujących sensu,
ludzi pozbawionych pracy,
nękanych przez głód i choroby.
Zawierzamy Ci rozbite rodziny,
Starców pozbawionych opieki
I wszystkich, którzy są samotni i nie mają nadziei.*

*Jan Paweł II, fragment Aktu Zawierzenia
Najświętszej Maryi Pannie, 2000 r.*